

FELSŐKRISZTINA

2005. HÚSVÉT

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Plébániai Missziós Napok 2005. szeptember 22 – 25.

Előző számunkban néhány gondolatot, ötletet, javaslatot tárt elénk Szende Ákos az őszi „egyházközségi misszió” kapcsán arra vonatkozóan, hogy milyen lehetőségeink vannak a ritkán templomba járó, a kereső vagy éppen nem hívő embertársaink megszólítására, azaz a missziós tevékenységre. A képviselőtestület is számba vette a lehetőségeket, keresve a legjobb módszert. Végül a szervezők által javasolt, visszafogott, a templom és környékére korlátozódó tematikus programot fogadta el, amelynek fő elvei a következők:

1. A misszionálás minden katolikus hívő kötelessége (szóval, tettel, példamutatással).

2. A missziós napokra való előkészületet már ma el kell kezdeni, hogy szeptemberre „mindenki tudjon hozni magával legalább még egy embert” (misszionálás lélektől- lélekig).

3. Vegyünk részt aktívan a majdani sokszorosított program terjesztésében és megismertetésében!

4. Segítsük tehetségünk és lehetőségünk szerint a szervezőket a programok megvalósításában.

5. Vegyünk részt minél nagyobb számban a szeptemberi missziós napi rendezvényeken, ezzel is bátorítást adva az ingadozóknak! Már most jelöljük be naptárunkba ezt a három napot, és ennek tudatában szervezzük további programjainkat!

Akik magukra ölthették a ministráns ruhát március 13-án, a diákmisé

Kedd esték a Felsőkrisztina Katolikus Körben

Az Eucharisztia éve

Március 29. 18.30

Székelly János professzor:

Az Eucharisztia és a Szentírás

Április 26. 18.30

Ladocsi Gáspár püspök:

Az Eucharisztia és az egyházatyák

Végre hallható Budapesten is a Magyar Katolikus Rádió napi 24 órás adása, a 810-es középhullámon.
Hangoljon rá, megéri!

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

A fentiekből is látszik, hogy a plébániai missziós napok rendezvényei az egész éves missziós tevékenységünk részét képezik, amelynek célja, hogy az általunk hívottakban (és bennünk is) tudatosodjék, hogy jó Krisztust követni és a krisztuskövetők közé tartozni.

A programokról:

A programtervezet már elkészült, de az időpontok, a meghívandó előadók és a lehetőségek egyeztetése még folyamatban van. A szervezők igyekeztek az előadásokat, beszélgetéseket és egyéb rendezvényeket úgy összeállítani, hogy azok igazodjanak a különböző életkorokhoz, élethelyzetekhez, azok problémáira, kérdéseire igyekezzenek választ, eligazítást adni.

A missziós napok vázlatos terve:

A plébániai misszió alatt is lesz minden reggel 1/2 8-kor szentmise.

1. A Plébániai Missziós Napokhoz kapcsolódó, de korábban megrendezett programok:

pályázat kiírása a plébánia területén működő iskolák számára.

Az esetleges sportversenyek selejtezőinek, elődöntőinek lebonyolítása.

*

2. Szeptember 22. csütörtök:

este 6 óra szentmise.

A mise után **este 10 óráig szentségimádás.**

Cél: a lelki ráhangolódás.

*

3. Szeptember 23. péntek:

délelőtt óvodás / kisgyerekes foglalkozás,

délután **program a nyugdíjasok, idősek számára.** Beszélgetés az idős korról, betegségről, az öregkor vállalásosságáról, (ha szükséges, gyónási lehetőség).

Délután **kisgyerekes foglalkozás** (általános iskolások számára).

Este 6 órakor **szentmise.**

A mise után kb. 1/2 7- től

vitafórum a misszióról (helyszín a templom).

*

4. Szeptember 24. szombat:

délelőtt 10 órától **program a fiatalok számára,**

szintén 10 órától **program a felnőttek számára,**

délután (13 órától) **sportrendezvények,**

este 6 órakor **szentmise,**

19 órától **koncert és műsoros est,**

a koncert után **teaház.**

*

5. Szeptember 25. vasárnap:

délelőtt 1/2 11-kor **ünnepi szentmise,**

a mise után **kirakodóvásár** a templom körül,

délután 3 órától **felsőkrisztinás baráti találkozó** (az új épületben) az egykor itt élt és az itt élő ministránsok, hívek számára, de nyitott minden érdeklődő részére is.

Ugyanitt lenne a kiállítás is a plébánia életéről szóló fotókból, ill. lehetőség lenne a plébániához kötődő művészek számára is kiállításra.

Utána kb. 17 órakor **Te Deum.**

Kérdésekkel, javaslatokkal, észrevételekkel forduljunk bizalommal a szervezőkhöz (Horváth Lászlóné, Lukách Krisztina, Szende Ákos, Béres György) és természetesen Márton és László atyákhoz.

Béres György

Templomunkban az elsőáldozás május 8-án, vasárnap, a 9 órai szentmisén lesz. Az idei az első olyan év, amikor 20 alá csökken az elsőáldozók száma. A leendő elsőáldozók László atya vezetésével február óta külön foglalkozások keretében közösen is készülnek az Oltáriszentség és a bűnbocsánat szentségének vételére. A felkészülés április 23-án lelki nappal zárul, melyre Makkosmárián kerül sor a gyermekek és szüleik részvételével.

*Úton húsvét felé –
scholás lelkigyakorlat Sümegen
(cikk a 11. oldalon)*

Ismét kiállítás!

Amint jelen számunkból is értesülhettek, ez év őszén rendezzük meg plébániánk missziós napjait. Az esemény – terveink szerint – baráti találkozóval zárul, amelyre mind az egyházközség tagjait, mind pedig az innen elszármazottakat és a jószándékú érdeklődőket szeretettel várjuk.

A találkozón az öt évvel ezelőttihez hasonló fotókiállításon szeretnénk felidézni plébániánk múltját és bemutatni jelenét, felhasználva az akkori tablók anyagát, de lehetőség szerint bővíteni is azt.

Kérjük ezért a kedves híveket, hogy akinek birtokában van még régi fénykép, dokumentum templomunkról, ünnepeinkről, egyházközségünk életéről, bocsássa azt rendelkezésünkre. A kiállítás végeztével a névvel, címmel megjelölt anyagokat természetesen visszaadjuk.

Számítunk eddig is megtapasztalt segítőkészségükre.

Lukách Krisztina

Kedves Gyerekek!

A missziós napok keretében minden korosztály számára – az érdekes programokon túl – pályázatokat is írunk ki. Óvodások, alsó- és felsőtagozatosok, sőt családok is részt vehetnek benne. Ezzel most elsősorban a nem hittanos, templomba nem járó gyerekeket szeretnénk elérni, de természetesen Ti sem lesztek kizárva belőle. Sőt, nektek még külön feladatokat is lesz.

Segítsetek osztálytársaitoknak, barátaitoknak, csináljatok kedvet nekik ahhoz, hogy egy kicsit ismerkedjenek meg ezzel a világgal, ezekkel az ismeretekkel, amelyek számotokra természetesen!

Figyeljétek iskolátok hirdetőtábláját, a Hegyvidék áprilisi számát és buzdítsátok majd részvételre társaitokat! Legyen ez a ti missziótok!

a szervezők nevében

L. K.

„Bóbita Bóbita játszik, körben az angyalok ülnek”

Az idei farsangra is nagy izgalommal készülődött a Schola. Együttlétünk a kicsik és nagyobbak vetélkedőjével kezdődött. A Medvék, Krumplik, Terence Hill és Kurblivas csapat mérte össze erejét. A feladatokat Szerdahelyi Anna, Vörös Boglárka és Jakab Péter állították össze. Voltak villámkérdések, például: *Milyen színű Tünde szeme és a templomi óra mutatója? Kakuktkojás: Melyik szentnek van szakállja a templomi üvegablakon?* Tipp- hopp: minden csapat tippel, az győz amelyik közelebb áll a valósághoz. Egy kérdés a sok közül: *Hány apáca él Magyarországon Szerdahelyi Csongor 1999-es adata szerint?* A csapatok egyik legviccesebb próbatétele az volt, hogy magyarázzák el Tündének néhány megadott szó segítségével, hogy miért késtek a kóruspróbáról. A verseny Anna és Bogi vezetésével nagy kacagások és nevetések között zajlott. Mindegyik csapat nagyon igyekezett, de legjobbnak a Kurblivas bizonyult.

A vetélkedőt jelmezszereny követte. 26-an vonultak fel a zsűri elé. Volt köztük Piroska, Rumcájsz, Manka, Pitypang, Lóhere, Bohóc, és még sorolhatnám az ötletesebbnél ötletesebb jelmezeket. A zsűrinek nehéz dolga volt, de megállapította, hogy a saját kategóriájában mindenki nyert és személyre, azaz jelmezre szabott ajándékot kapott. A kenguru például ugrálókötelet, amire már régóta vágyott, mint ahogy az utóbb kiderült. A Tündér egy malacbábót, amire szárnyat ígézhet mint Bóbita. A Zsákbamacskának,

zsákbamacska, a Kalóznak mobiltelefon lett a jutalma. Azt hiszem mindenki elégedett volt az apróságokkal.

Ezután vette kezdetét a lakmározás. Volt kolbász, hagyma, szalonna, 145 farsangi fánk, amit *Andrejszki Kati* süttött és még sok finom enni-, no meg innivaló.

Miután a kicsik fáradtan és jóllakottan hazatértek, elkezdődött a felnőttek bulija. Márton és László atya meggyőződhetek arról, hogy a Schola nem csak énekelni, hanem táncolni is tud.

A mulatságot Márton atya szavai és áldása zárta.

„Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak... ideje van a sírásnak és ideje van a nevetésnek.” (Préd. 3, 1-4)

Bogár Mariann

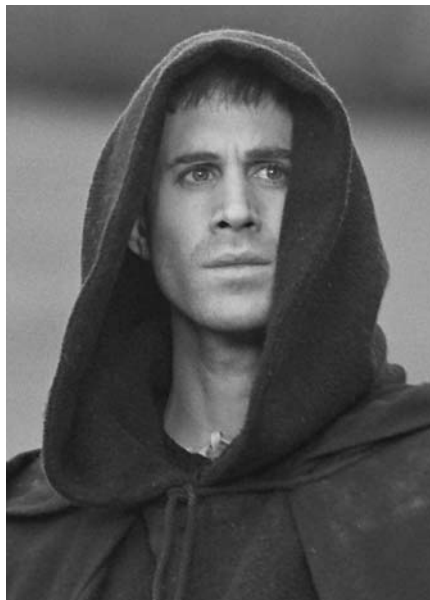
Luther a vásznon

In memoriam Móricz István dr. (1928-2004)

A hazai mozik január 27-től vetítik Eric Till *Luther* című filmjét, melynek cselekménye az egykori Ágoston-rendi szerzetes felszentelésétől egészen az 1530-as augsburgi birodalmi gyűlésig és az „ágostai hitvallás” létrejöttéig ível. (A forgatókönyvet *Guido Dieckmann* azonos című regénye ihlette.) A koprodukciós, kosztümös alkotást javarészt eredeti helyszíneken forgatták, így például a Rómában játszódó kockákat is. A kivételt maga Wartburg jelenti (ahol Luthert Bölcs Frigyes szász választófejedelem hivatalosan „házi őrizetben”, gyakorlatilag „alkotói szabadságon” tartotta), melynek XXI. századi felújított változatát nem tartotta a rendező filmre kívánczónak.

A főszereplőt *Joseph Fiennes* alakítja (Szerelmes Shakespeare, Elizabeth). Nagy gesztusokkal játszó, kisiúsrá formált alakja köszönőviszonyban sincs *Lucas Cranach* jól ismert portréival, figurája valahol átmenet Assisi Szent Ferenc és a fiatal Savonarola között. *Fiennes* túlérzékeny, naiv alakítása idealizálttá és egyoldalúvá teszi Luthert s így nélkülözi azt a realitást, mely ugyan történelmi játékfilmtől nem várható el, de ez esetben a film „image”-e nagyban épít rá. „Lázadó, zseni, szabadságharcos” – hirdeti az óriásplakát és az internetes portál – noha Luther egyik sem volt. A történelem a filmben villanásnyi jelenetekként, háttérként vonul el, Róma 1527-es kifosztására („Sacco di Roma”) például egyetlen félmondatban történik utalás. A német parasztlázadás képsorai és a film szerencsétlenül magyarított záró mon-

datai viszont azt a látszatot keltik, hogy Luther révén a református vallás szökken szárbá. Félő, hogy ez a film végén többeknek rosszul „jött le”.

Érdekes volt a főszereplők között látni *Bruno Ganz*ot, A bukás c. film Hitlerét, aki itt Luther házfőnökét alakítja. *Johann Tetzl*, a búcsúcéduláiról és ereklyéiről hírhedt pápai megbízott (*Alfred Molina*) egész „showműsort” tart a német városokban. *Bora Katalin*, a volt orsolyita apáca, alias „Lutherné” a megdöbbentő erejű rőzseárusnő figurája mellett az egyetlen női szerep (*Claire Cox*), Lutherrel való román-cának „bimbói” rózsaszín, cukrozott felhőbe vonják a film utolsó harmadát. *Alejandro Bóros*, „az ellenség”, kimért, túlzásoktól mentes alakítás (*Jonathan Firth*) – az egyetlen kivétel a „bűnös”, „ősi szokás szerint” egyoldalúan sötéten ábrázolt, katolikus Rómában. (Csak remélni lehet, hogy a Luthert először kihallgató, a filmen kenetteljesen állat vakaró „Cajetano bíboros”

nem azonos II. Gyula pápa szegényeket istápoló protonotáriusával, akit *Szent Kajetán*ként tisztel az egyház.)

Az, hogy a „Luther” még feliratosan megy, nem elsősorban a jobbára angol anyanyelvű színészek elsőéveseket idéző latin kiejtése miatt élvezet, hanem mert például eredeti hangján hallható a tavasszal elhunyt színészlegenda, *Sir Peter Ustinov*, akinek utolsó (színeszileg pedig a filmben első helyet érdemlő) alakítása volt Luther „mentora”, vagyis Bölcs Frigyes.

A filmet technikai apparátus szempontjából nagy ellentétek jellemzik. A gyönyörűen felvett kockákkal (*Robert Fraisse*) szemben a húsz év alatt semmit sem öregedő színészek, a parasztháború-jeleneteknél pedig a nézőtér utolsó sorából is jól kivehetően műanyag bábuk állnak. Az aláfestő zene (*Richard Harvey*) a manapság divatos, gregorián dallamokat könnyűzenei hangszereléssel megspékelt dallamokból áll.

A fordulatos, helyenként szellemes párbeszéd, jelenetek nem építenek a legendákra, bár a „wittembergi kiszögezést” (1517. október 31.), úgy tűnik, nem tudták elhagyni (holott ez az epizód *Philip Melancton* reformátor elmeszüléménye volt). Az alkotás kétségtelesen bír előnyökkel, alapvetően élvezhető. Mi pedig csak reménykedhetünk abban, hogy akad majd olyan filmrendező, művész, irodalmár, történész, aki nem (csak) a reneszánsz pápaság árnyoldalait veszi észre.

Jakab Péter

Egykori káplánunk **dr. vitéz Fundelius Vilmos protonotárius kanonok, c. apát, é. főesperes, ny. plébános, a „Signum Laudis a hadiszalagon a kardokkal” kitüntetés és a „II. Világháborús emlékérem” tulajdonosa**, életének 90., papságának 65. évében február 17-én elhunyt. Temetése – a kanonokok temetkezési helyén – az esztergomi Bazilika kriptájában 2005. március 5-én 10 óra 30 perckor volt.

Benjámín felfedezte a szabadesést

A lakóteleppel szomszédos réten mint két megvadult kiscsikó kergetőzött a pici fiú és a parányi kutya. Mint felügyeletükkel megbízott nagymama hagytam őket, csináljanak, amit akarnak, csak bajt ne. Amikor belefáradtak, lezötytyentek a földre, ezt se tiltottam meg, mert a föld meleg volt, és a homokot meg a fűszálakat Benjámín -így hívták a kisiút - fürdőnadrágja igazán kibírja. Benjámín valamit beszélt a feszülten figyelő kutyának, olykor biztatásképpen ugatott is neki, de a kis jószág nem ugatott vissza, mert zsenge koránál fogva még ugatni se tudott. Próbálgatta már, de inkább nyávogásra emlékeztető hangokat eresztett ki.

Benjámín elunta az oktató szerepét, megint vad kergetőzésbe fogtak. Közéjük dobtam a labdát. Ha már lehoztuk. Ami színes, ugrik és gurul, az csodálatos minden öklömnyi lénynek mint ők ketten. De mi történt? A kisiút hirtelen észrevett valamit a földön, ami még a labdánál is érdekesebb számára. Lehajol, letérdel, aztán még le is hasal. Ezt már én is megnézem. Puha földhalom a fű között. Vakondtúrás. De nem az érdekli őt, hanem a szomszédos halmocska, ami körül nagy futkosás van. „Ők kik? Hogy hívják őket, nagyikám? Hangyák? Hát ők azok! Mit cipelnek? Ennivalót, csakugyan. Hiszen akkor a piacról jöttek.” Ráhagyom.

Visszatér a labdakergetéshez. De kisvártatva megint akad valami, ami még annál is érdekesebb. Lihegve jelenti: „nagyikám, dínót találtam, igazi, valódi élő dínót, gyere csak!” Ezt már megnézem. Hogy kerülhetett dinoszaurusz a lakótelep melletti rétre. Pedig ott volt, egy kövön ült a gyíkcsonka és önfeledten napozott. Hasonlított a mesekönyvbéli rajzhoz, no meg Benjámín olyan tíz, tizenkét centis dínójához, ami gumiból készült és

amit minden lefektetéskor magával vitt az ágyába. Elalvás előtt egyoldalúan bár, de beszélgetett vele egy kicsit a takaró alatt, bizonyára a titkait osztotta meg vele. Mert titkai még az olyan embernek is vannak, aki csak hónapok múlva fogja betölteni a harmadik esztendejét. Megcsodáltuk a kis gyíkot, az pihengetett tovább és nem törődött velünk.

Valahol messze vonat fűtyült. A vonatfűtő a kutyát e percben minden másnál jobban érdekelte, még a futkosásnál is. Benjámín a fűben kezdett keresgélni valamit. Talált is egy éppen nekivaló fadarabot. Valami gally lehetett. Azt dobálta és igyekezett elkapni. Szép volt az idő, védve voltunk az utcai zajtól, két kis védencemet biztonságban tudtam és magam is elbáméskodtam szanaszét a réten. Amikor visszatért a tekintetem az unokámra, csodálkoznom kellett, mert ilyet még sose láttam nála. Mereven bámult felfelé, egy bizonyos pontra. „Mit nézel?” - „Nagymami, nem láttad a botocskámat? Amit az előbb találtam és dobálgattam, tudod. Ott kéne lennie, fent, hiszen oda dobtam, biztos, hogy nem máshová.” - A fadarabka bizony nem volt az égen. Nem akart ott maradni. Lenéztem a lábam elé, a fűbe. Ott volt a haszontalan. „Ez meg hogy lehet? Nem lefelé dobtam, hanem felfelé.” - „Meddig tartottad rajta a szemed?” - „Nem sokáig, csak egy pillanatig, mert a kiskutya hirtelen vinnyogni kezdett valamiért és arra fordultam. Közben pedig a botom eltűnt.” „Az alatt esett le a botocskád. Minden leesik. Figyeld csak. Dobd fel megint és le ne vedd a szemed róla, bármit csinál is közben a kutya.”

Benjámín az apja szemével és az anyja mosolyával csodálkozva nézett rám, és belefogott a kísérle-

zésbe két és fél esztendő agya minden tapasztalatával. A bot újra és újra a földre hullott. „Nohát ilyet. Ezt elmesélem anyának. Mit gondolsz nagyikám, látott már anya ilyet? Tudja, hogy ez így van?” Még egy darabig eljátszogatott. Feldobott kavicsot, fűcsomót, aztán talált egy madártollat, nohát azzal baja volt, mert az sehogy se akart rendesen leesni, sőt, még igazán jól feldobni se hagyta magát. Szokatlanul hamar javasolta, hogy menjünk haza, mert ezt az érdekes dolgot el kell mesélni anyának és talán apa is hazaért már, mit fog az szólni! Azzal felkapta a labdát, hóna alá vágta kis barátját, elől a farka, hátul a feje, meg se tudott nyikkanni a csodálkozástól szegény állat, aztán futásnak eredt az épületek felé. Még szerencse, hogy másoknak is hagyott a világból egy-két felfedezni valót.

Kalászi Lili

VENDÉGSÉGBEN

Február 20-án a Budai Szent Imre Plébánia kórusának adventi látogatását vizionoztuk.

Kíváncsian vártuk, vajon milyen a „szomszéd várban” egy diákmise?

Meghívásunk – bár a teljes kórusnak szólt – apropója a kiskórus volt: lelkesíteni, biztatni a Szent Imre Plébánia nemrég alakult scholáját. A nagykórus a karzaton, kiskórusunk az oltár előtt helyezkedett el – a rendkívüli hidegben is büszkén, a rájuk nehezedő felelősség tudatában.

Ezúton is köszönjük Csányi Tamás karnagy úrnak a szíves invitálást és fogadtatást. (A nagyböjti mise kedves záróakkordja volt az ugyancsak ritkán hallható „Isten áldjon, tünde játék” kezdetű népénekünk...)

Piarista sporttelep a Költő utcában

„Piarista kollégium” – áll a rozsdamarta kertkapu fölött a Költő és Hangya utca sarkán. Fentebb, a téliesített teniszpálya melletti épület falán lévő tábláról az arra sétáló pedig azt tudhatja meg, hogy ez a nagy ingatlan a Budapesti Piarista Gimnázium Sporttelepe. Utolsó gazdája a rendszerváltozáskor a Fonográf-együttes volt, s az egyházi ingatlanok rendezésének meglehetősen hosszú (több mint 10 éves) folyamata révén vehette néhány éve ismét tulajdonába ill. használatába piarista rend. De mi is a története?

A múlt század talán legnagyobb magyar teológusa, a piarista Schütz Antal (1880-1953) folytonos megterhelő szellemi munkája közben arra gondolt, hogy – mint ahogy önéletrajzában írja – „milyen jó lehet künn, a természetben, szép helyen, hűs parkban dolgozni.” Ekkor vette meg a rend az ingatlant, melyet Schütz népszerű teológiai műveiért, főképp a Prohászka-összkiadásért kapott honoráriuma tett lehetővé. A birtokbavétel Szent Ágoston halálának 1500. évfordulóján, 1930 nyarán történt, mintegy determinálva, hogy a lelki felüdülés e he-

lyét Cassiciacum-nak nevezzék el (tudni kell ugyanis, hogy Ágoston milánói tanár korában gyakran visszavonult barátjának Cassiciacumnak nevezett gesztenyésébe, ahol filozófus hajlamú barátaival való viták, de főleg szerető édesanyja, Szent Mónika gondoskodása indította el megtérését). Mint Schütz meglepéssel írja, a telep „szép fekvésével, fölséges nagy parkjával, üde levegőjével sok jó órát szerzett és sok munkát tett lehetővé”, s betegsége után bőven visszafizette a ráfordított munkát. Ugyanakkor tisztában volt azzal is, hogy az

alapítás minden nehézsége a jövőt szolgálja, hiszen erre az esetre is áll a latin mondás: „Quidquid religiosus acquirat, non sibi, sed religioni acquirat”, azaz Bármit keres a szerzetes, nem magának, hanem szerzetesnek keresi.

Nos, a jövő úgy alakult, hogy az ingatlant minden indoklás nélkül 1950 februárjában államosították. Pedig ekkor itt volt a rend noviciátusa, volt itt kápolna s szolgálati lakás, de például a sporttelepet díjtalanul használhatták a XII. kerületben lakó fiatalok, sőt még az azt néhány hó-

nappal korábban kiigénylő Diana-utcai általános iskola is – „a nyers kiadások megtérítése ellenében”. A karbantartást egyébként havi 50 Ft ellenében a Farkasréti temető közalkalmazottainak József Attila Sportköre végezte. Sík Sándor a vallás- és közoktatásügyi miniszterhez írt kérvényében még megpróbálta megtartani legalább a Hangya utcai szántó- ill. kertterületeket, arra hivatkozva, hogy egyrészt a hivatalos tanterv „előírja a mezőgazdasági (gyümölcs, virág, zöldség) ismeretek tanítását, másrészt pedig a szomszédban levő kegyesrendi újoncnevelő rendház novíciusainak ugyanez a terület kertészeti munkák helyéül is szolgál”, de sikertelenül.

A rákövetkező évtizedekben itt működött a Pedagógus Sportklub, majd a Fonográf együttes klubja, mikor is nagyobb beruházásokat is eszközöltek. A visszakapott ingatlan állapota így – enyhén szólva – ellentmondásos, a teniszpályák és a főépület (melyben néhány hónapja étterem is működik, s vendégszobák is vannak) állapota jó, az erdős-parkos terület azonban elhanyagolt. A melléképületek állapota siralmas, felújításuk megkezdődött. A hasznosítás, egyes egységek bérbeadása beindult (tavaly jégpálya üzemelt itt, az idén vállalkozók műanyag-sípályával próbálkoztak, stb.), de nyilván még sok idő (s pénz) kell ahhoz, hogy valóban a diákság által is üzhető tömeges sportolásra váljék alkalmassá ill. hogy visszanyerje az alapító által megálmodott (egyébként ma nyugodt lelkiismerettel „kiemelten közhasznúnak” minősíthető) funkcióját.

Víznyilván friss hír, hogy a Svábhegyi Polgári Klub néven alakult új klub itt kapott otthont.

Szende Ákos

Aki a nagybőjti lelkigyakorlatunkat vezette

Bátor Botond pálos perjel

Gyermekkorom óta ismerem *Botond* testvért. Ezért is örültem, amikor *Márton* atya megkért, hogy hívjam meg őt szokásos nagyheti elmélkedésünk vezetésére.

Mélyen hívő katolikus családból származik. Édesapja maga is domonkos szerzetesnek, majd egyházmegyes papnak készült, de a szerzetesrendek feloszlata, majd az ötvenes évek egyházüldözése ezt meghiusította. A többszöri, hiábavaló próbálkozás után választotta az életszentség másik formáját, a családalapítást. Vezető mérnökként azon tanúságtevő emberek közé tartozott, akik nemcsak hitük bátor megvallásával, hanem szakmai tudásukkal, rájuk bízott embertársaik iránti szerető gondoskodásukkal valódi követői, misszionáriusai voltak egyházunknak a sötét években is. Feleségével négy gyermeket – négy fiút – neveltek fel nagy szeretettel, odafigyeléssel és példadással.

Botond testvér 1967-ben negyedik fiúként született. Bátyjaihoz hasonlóan ő is piarista diák lett, de nem Pesten, hanem Kecskeméten. 1983-ban, édesapja halálakor ébredt fel benne a hivatás, amelyet csak erősített a piarista atyák és a család régi barátjának, *Bednárik Dénes* atyának gondoskodó szeretete. Érettségi után, 1986-ban egy évig civilként tanult teológiát, majd a győri szemináriumba jelentkezett, ahol három évet töltött. Ekkor, 1990-ben döntött úgy, hogy pálos szerzetes lesz. Egy év noviciátus után Pécssett tanult. 1994-ben tett örökfogadalmat Czestochowában. Még ebben az évben Pécssett diakónussá, majd pappá szentelte Mayer Mihály pécsi püspök. 2003-ig ott szolgált, majd amikor elődjét, Te-

mesvári Benedek testvért Márianosztrára helyezték, átvette helyét Petőfiszálláson.

A település, amelynek eredeti neve Ferencszállás volt, az Alföld kedvelt búcsújáró helye. Legnagyobb búcsúja pünkösdi napján van. Már a középkorban is volt itt templom és temetkezési hely. A Szentkút ellenőrizhető története a XVIII. századig nyúlik vissza. A legenda szerint a török elől menekülő lakosság a kútba rejtette el az Oltáriszentséget, hogy a pogányok meg ne gyalázzák. Később a pap nélkül maradt hívek és pásztorok a kúthoz jöttek ájtatoskodni. Bár egy gazdag ember be akarta tömetni a kútat, az reggelre kilökte magából a földet és kitisztult. Egy másik történet szerint 1791-ben, itt, a ferencszállási pusztán egy pásztornak, aki erre terelte nyáját, éjfél tájban ismeretlen forrás fakadt, amelyből fényesség sugárzott. A fényből Szűz Mária alakja bontakozott ki, és a pásztor angyalok énekét hallotta. A látomás hírére mindenfelől zarándokok jöttek, és csodás gyógyulások történtek. Bár a hatóságok a búcsújárást tiltották, sőt a kútat be is tömtek, a forrás azonban kihányta magából a földet. Nemsokára a kultuszt az Egyház is elismerte. 1940-óta éltek itt pálosok, s mint önálló pálos plébánia működött 1950-ig. A szerzetesrendek feloszlatakor nekik is menniük kellett. Az egyházüldözésnek pálos vértanúja is lett, *Vezér Ferenc* testvér, akit több helybeli emberrel együtt fölakasztottak a kommuniszták.

A pálosok 1991-ben térhettek vissza, s az erősen elhanyagolt épületegyüttes és a templom felújítását Temesvári Benedek kezdte el. Ezt a munkát folytatja most Botond testvér. Négyen élnek a

rendházban, három pálos és egy egyházmegyes pap, aki betegsége után náluk erősödik. Szigorú rend szerint telnek a hétköznapok: közös imával (szentségimádás, zsolozsma, délután mise a faluban, vesperás, completorium,) és közte munkával. Naponta miséznek a faluban ill. a szomszédos Pálosmonostorban, hitoktatást végeznek az iskolában és az óvodában. Megtudtuk azt is, hogy az óvodások közül mindenkit, az iskolásoknak pedig több, mint 90%-át járatták a szülők hittanra. Emellett zarándokcsoportokat fogadnak, lelkigyakorlatoknak adnak helyt, sőt, ha kérik, maguk is tartanak lelkigyakorlatot. Nagyon jó a kapcsolatuk a helybeliekkel, részt vesznek a falu életében. Botond atya szervező és kapcsolatteremtő munkájának eredményeként most épül egy új noviciusház, amelynek felszentelése pünkösdi szombatján lesz. Ősztől így már könnyebben tudnak fogadni zarándokokot és elmélkedni vágyókat is, hiszen a jelenlegi rendházat át tudják alakítani a vendégek elszállásolására.

Amikor elbúcsúztunk, Botond testvér szívélyesen invitált bennünket és rajtunk keresztül a felsőkrisztinás híveket is a pünkösdi kolostorszentelésre és a hozzá kapcsolódó ünnepségre, ami május 13-án 16 órakor ifjúsági találkozóval kezdődik. Másnap, május 14-én (szombat) délelőtt 10 órakor Eperjes Károly színművész lesz a vendég, 16 órakor bábelőadás következik „Mátyás és a pálosok” címmel, majd 18 órakor szenteli fel az új kolostort *Bábel Balázs* kalocsai érsek. Vasárnap, május 15-én délelőtt 10 órakor ünnepi mise, délután 5 órakor pedig Gável-koncert várja az idelátogatókat.

Béres György

Testvértemplomunk, a brüsszeli Saint-Jean-Baptiste du Béguinage - Begijnhofkerk

Belgiumi vagy hollandiai utazásaink során szebbnél-szebb középkori eredetű városokban barangolhatunk. E műemlékekben gazdag települések talán legszebb részei, de feltétlenül egyedülálló különlegességei a „béguinage-ok” (hollandul *begijnhof*). A *béguinage-begijnhof* szavakra, – bárhol is kerestem – eddig magyar megfelelőt nem találtam, így ezek mindenképpen magyarázatra szorulnak.

A középkori Európában – nem utolsósorban a keresztes háborúk következményeként – egy időben az össznépszerűség számához viszonyítva erősen megfogyatkoztak a férfiak. Igen sok asszony özvegyült meg, illetve sok fiatal lány nem tudott férjhez menni. Az egyedül maradt, magányos nők védtelenek voltak a különféle zaklatásokkal, támadásokkal szemben. Az Egyház sietett segítségükre, lehetőséget biztosítván arra, hogy vagyonukat, világi címeiket megtartva ún. béguinage-okba vonuljanak, ahol a szerzetesnővérekhez hasonlóan, de végleges elkötelezettség nélkül, közösségben élhettek. Így terjedtek el a XII. szá-

zadban mindenfelé Nyugat-Európában ezek a lenyűgöző szépségű kis települések.

Eredetükről a történészek a mai napig is vitatkoznak. Egyesek a VII. században élt nemesasszony, *Ardenne-i Szent Begge (Begghe)*-re vezetik vissza az első ilyen intézmények létrehozását, míg mások a XII. századi itáliai szerzetes, *Lambert de Begue* nevéhez kötik az első béguinage alapítását.

A bégunage-oknak az apácakolostorokhoz hasonló hierarchikus felépítése volt, a közösség tagjai, a *beginák* engedelmességgel tartoztak előljáróiknak, általában négy „előrelátó, bölcs és diszkrét” asszonynak, akik mellett a püspök vagy a területileg illetékes plébános által kinevezett másik négy *segítő* irányította életüket. A *beginák* nem voltak apácák; egyszerű fogadalmat tettek tisztaságról és engedelmességről, de bármikor elhagyhatták a közösséget és férjhez mehettek vagy visszatérhettek családjukhoz. Betegeket gondoztak, jótékonykodtak vagy pl. a *Németalföldön*, csipkeveréssel foglalkoztak. Évente 15 nap szabadság járt nekik, amit tetzés szerint ott tölthettek el, ahol akartak. Szegénységi fogadalmat nem kellett tenniük, a béguinage-ba bevonuló nők megtarthatták vagyonukat. Ezért sokan saját házaikban laktak. A béguinage város volt a városban, kórházzal, a szegényebbeknek közös otthonokkal, műhelyekkel, malmokkal és a tehetősebb *beginák* kisebb-nagyobb házaival, kertjeivel. Azért, hogy elkerüljék a zaklatásokat, „városaikat” fallal vették körül, álta-

lában az északi és déli oldalon egy-egy őrzött kapuval. A kapukat sötétedés után bezárták, addigra minden *beginának* vissza kellett térnie otthonába. Egészen a XIV. század elejéig virágoztak ezek a közösségek mindenfelé Európában. Ám 1310-ben a *Vienne-i zsinat* feloszlatta a béguinage-okat. Azonban XXII. János pápa (1316-34) 1318-as *Recta Ratio* kezdetű bullájában úgy módosította e határozatot, hogy a tilalom nem érvényes a *Cambrai-i egyházmegyére*, ami akkoriban a mai Belgiumot és Hollandiát is magában foglalta. Ez a magyarázata annak, hogy ma béguinage-okkal begijnhofokkal kizárólag Észak-Franciaország, Belgium és Hollandia területén találkozhatunk. A *brugge-i*, a *genti*, valamint a 2000 óta az UNESCO világörökség részét képező *leuveni* begijnhofok is a középkori építészet nagyrészt érintetlenül fennmaradt, csodálatos példái.

Brüsszelben is működött hasonló közösség a középkorban, volt olyan időszak, amikor több mint 1200 – többségében meglehetősen jómódú – *beginával*. Ők építették fel a közösség első, gótikus templomát a XIV. században, amelynek védőszentjéül *Keresztelő Szent Jánost* választották. Azonban a reformáció idején, 1579. június 5-én a kálvinisták földig rombolták a brüsszeli béguinage-t. E fosztogatás és rongálás során a templom annyira megsérült, hogy 1584-ben le kellett bontani. S bár a *begina* nővérek 1589-ben visszatértek és engedélyt kaptak közösségi életük újrászervezésére, valamint új templom építésére, elegendő pénz hiányában majd 100 évet kellett várni a munkálatok megkezdésére. Az 1579-es rombolás azonban a brüsszeli béguinage lassú és végérvényes sorvadását indította be. A korábbi közösségi életet már nem lehetett restaurálni, az

intézmény egyre inkább csak gazdag, idős hölgyek „nyugdíjházává” vált, az évek, évtizedek során lassan-lassan kiürült, a kórházat bezárták, az üres házakat eladták, lebontották. Az utolsó brüsszeli begina 1833-ban halt meg. Mára az egykori „városból” csak két-három ház maradt fent, valamint a németalföldi barokk egyik legszebb épületének tartott Keresztelő Szent János templom.

A ma látható templom három szakaszban épült. Az első szakaszban 1657-és 67 között az épület főhajóját és a szentélyt sikerült megépíteni. De pénzhány miatt félbe maradt az építkezés. 1676 után készült el a két mellékhajó, a kereszthajó, a torony és a rendkívül díszes homlokzat, a XVIII. század során építették a szentély mellé a két oldalkápolnát.

A barokk kori építész, akinek neve nem maradt fenn az utókorra, tiszteletben tartotta a középkori, keletelt, gótikus templom tömegét és arányait, sőt a megmaradt alapfalakat használta fel a három hajós, latinkereszt alaprajzú templom építéséhez. Az épület legdíszesebb és egyben legmegragadóbb része a három részre osztott, rendkívül gazdagon díszített, oszlopokkal és pilaszterekkel tagolt homlokzat, középen fiatornyokkal, a két mellékhajó felett pedig íves záródású oromzattal. E homlokzat egyedülálló Belgiumban, leginkább a spanyol templomokra emlékeztethet minket.

Belépve az 1854-ben készült, vörösre festett bronzkapun, hatalmas, szürke, félhomályos templombelsőbe jutunk. A méretek imponálóak. A főhajót a két mellékhajótól 6-6 oszlop választja el. A barokk belső tér meglehetősen komornak tűnik, a szürke kőfalakon nem láthatunk freskókat, csak gazdag, szintén szürke faragványokat. Külön figyelmet érdemelnek az oszlopok közötti vállidomokban látható kő-

ből faragott, hatalmas, barokk angyalfejek. Bár a templomot a XVII. században teljesen új épületként emelték, a főhajóban, a kereszthajóban és a szentélyben a mennyezetre pillantva szinte érintetlenül látjuk a gótikus hálóboltozatot. Vajon mi vezethette a korabeli építést egy teljesen új, barokk templom tervezésekor, hogy gótikus hálóboltozat-utánzatot építsen? A félkörzáródású szentély is megőrizte a gótikus jelleget. Közvetlenül a mennyezet alatti fülkében Keresztelő Szent János hatalmas szobra áll, alatta az 1773-ban készült fehér márvány főoltár látható a gazdagon aranyozott tabernákulummal. Rendkívül különleges és értékes a templom fa szószéke, ami 1757-ben készült. A padlóba süllyesztve régi sírköveket láthatunk, a templomot körülvevő egykori temetőből. Gazdag brüsszeli polgárok és beginák nyugszanak e kövek alatt. Korábban a mellékkápolnában több XVI-XVII. századi oltárképet és szobrot lehetett megcsodálni, többségében kevésbé ismert, de jó nevű németalföldi mesterek műveit.

Három évvel ezelőtt, 2002 tavaszán elektromos rövidzárlat következtében tűzvész pusztított a templomban, megsemmisítve az egész tetőszerkezetet és hatalmas károkat okozva az épület belső terében is. A belső tér szürkése e tűzvész következménye is, az eredetileg fehér falak elszíneződtek, még ma is mindenfelé látható a lerakódott korom ill. a tűzoltófecskendőkől származó nagy mennyiségű víz pusztítása. Az egyházközség két és fél év elteltével idén tervezi a tetőszerkezet helyreállítását.

A brüsszeli Keresztelő Szent János templom két egyházközségnek is otthont ad, egy francia és egy flamand nyelvűnek. Mindkettő jogilag teljesen független plébánia, saját plébánossal. A francia nyelvű közösség szentmiséjén vettem részt egy szombat este. E szentmisét inkább

kiscsoportos beszélgetésnek nevezném, mint liturgikus cselekménynek. A főhajó közepén található, dohányzóasztalszerű, alacsony oltárt körbeülő hívek közé letelepedő pap végig könyv nélkül improvizálta a liturgia szövegeit, sem köszöntés, sem *Kyrie*, sem *Gloria*, sem könyörgés, sem *Credo* nem volt, a nagyjából tíz, papucsban, tréningruhában vagy pongyolában(!) megjelent hívő közül olvasta fel valaki az olvasmányt, a szentleckét, de még az evangéliumot is. Az atya úgy szólította fel őket olvasásra mint tanár a diákokat az iskolában. Prédikáció helyett pedig a hívek közös elmélkedést tartottak, ahol mindenkinek el kellett mondania véleményét az elhangzott szentírási részekről. Az atya véleményét végül is nem hallottuk, ő nem fűzött a laikus eszmefuttatásokhoz kommentárt, csak kérdezett. Szerencsére engem, mint idegent nem szólított fel. Aránylag jó francia nyelvtudásom ellenére, azt hiszem, igen nagy zavarban lettem volna. Az áldozati részből kimaradt a felajánlás és a prefáció is, a plébános úr saját szavaival változtatta át a kenyeret és a bort az Úr testévé és vérévé, majd ezt követően a kánon többi részét nagyvonalúan kihagyva, rögtön a *Miatyánkot* imádkozta (ülve). Az imádság végén áldoztatás következett, majd egy újabb improvizált könyörgéssel véget ért a szentmise. A velem szemben ülő, idősebb párizsi házaspárral tágra nyílt szemekkel figyeltük a szentmise brüsszeli változatát, amely számomra inkább kabarénak, sőt blaszfémianak tűnt, mintsem liturgikus cselekménynek.

A brüsszeli Keresztelő Szent János templom az évszázadok viharában sok pusztítást élt meg, de mind-egyikből új életre kelt. Remélem, hogy a 2005-ös nagy tetőfelújítás utána az épület mellett a katolikus hit és a liturgikus élet is feltámad brüsszeli testvértemplomunkban.

Vasdinnyey Miklós

CSALÁDTÓL CSALÁDIG

Unokatestvérek és családjaik

Családunk már több évtizede kötődik a Felső-Krisztinához a nagyszülők generációja révén. A sors úgy hozta, hogy szüleink a kilencvenes évek elejétől szintén a környékre költöztek - akkor még Dorka és Boldizsár is velük laktak -, majd mi, testvérek is szép sorban a környéken telepedtünk le, és családjaik révén egyre több és szorosabb szállal kötődünk a plébániához. Sokan nem tudják, hogy testvérek vagyunk, mert Boldizsár felvette édesanyánk nevét, s mi, (Péché) lányok nem-igen hasonlítunk egymásra.

Seidl Tibor és családja

Kis családunk, *Tibor, Olívia, Krisztián* (15), *Domokos* (9), *Máté* (7) és *Ágota* (4) 1997 óta aktív tagja a plébániai életnek, bár korábban többször is hosszabb-rövidebb ideig részesei voltunk a helyi közösségi életnek.

Tibor itt nőtt fel, a környéken, s szűkebb és tágabb rokonságával együtt (szülők, testvérek, nagyszülők, unokatestvérek, nagynénik, nagybácsik) a Felső-Krisztinához kötődtek, sőt kötődnek a mai napig. A Budapesti Piarista Gimnáziumban töltött évek, illetve az egyetemi időszak alatt a más plébániákon tett kisebb-nagyobb kitérőknek köszönhetően lazult a kapcsolata a helyi közösséggel, s már csak családostként tért ide vissza. Tibor statikus mérnökként végzett s már tizen-négy éve egy számítógépes építészeti tervező programmal foglalkozik. A plébánián képviselőtestületi tag, és közösen vezetjük a fiatal házaspárok egy csoportját.

Magam is a Felső-Krisztinában voltam elsőáldozó, még a Rózsa-dombról hoztak át többünket *Greksa Feri* bácsi hittanóráira. Az egyetemi évek alatt Tiboron keresztül ismerkedtem meg a helyi kiscsoportos élettel, bár magam az Alsó-Krisztinába, illetve a Mátyás-templomba jártam. A bölcsészkaron francia-német szakos tanárként végeztem, később újságrást tanultam és műveltem. Most még főállású anyaként PhD képzésen veszek részt.

Fiaink a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola és Gimnázium ta-

nulói, és szeptembertől már Ágota is óvodába jár. A két kicsit Márton atya keresztelte, a nagykok itt voltak elsőáldozók, Krisztián évekig ministrált, most pedig a gitáros együttesben dobol. Dodót márciusban avatták ministránssá.

A Szmrecsányi család

Szmrecsányi Boldizsár szobrászművész vagyok. Régóta lakom és dolgozom a kerületben, így régóta kötődöm ehhez a plébániához. Legújabb alkotásomat, a plébánia által rendelt Szent Márton-domborművet Márton atya áldotta meg november 10-én az Ormódi utcai buszmegállónál lévő Szent Márton-kápolnában. A kerületben több szobrom is megtalálható.

Feleségem, *Dessewffy Johanna*, eredetileg angoltanár, majd elvégezte az Iparművészeti Egyetem művészeti menedzser szakát. Jelenleg otthon van a gyerekekkel és se-

gít a munkámmal kapcsolatos háttérteendőkben.

Három gyermekem van. *Zsófi* öt éves, *Bolda* négy éves és *Olivér* öt hónapos. Két lányom rendszeresen részt vesz a korosztályuknak megfelelő foglalkozásokon, így korábban a *Teri néni* által vezetett babaklubban, majd most az ovis hittanon.

A Pigler család

Péché Dorka vagyok, 31 éves, három gyermek édesanyja. Férjemmel, *Pigler István*nal tizenkét éve ismerkedtünk meg egy volt piarista diákokból és testvéreikből álló társaságban. *István Farkas* (Lupus) osztályában végzett, 38 éves. Jelenleg a HVB Banknál a kártya osztályon dolgozik. 1996-ban házasodtunk össze a Zugligeti Szent Család Plébánián.

Berta lányunk hét éves lesz márciusban, a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola és Gimnázium első osztályába jár. *Donát* öt éves óvodás, *Emília* két és fél éves, ő még itt-hon van. Reméljük, hogy a gyermekek növekedésével a vasárnapi szentmise mellett a plébániai élet más területeibe is be tudunk majd kapcsolódni.

A Schola február 19-én *Susits Tamás* temetésén énekelt a tabáni templomban.

Barátságunk csak 2002-re nyúlik vissza, amikor ő szervezte meg a kórusunk bajorországi utazását, oroszlánrészt vállalva a vendéglátásból is.

Hosszú betegsége alatt is tartottuk a kapcsolatot, sokat beszélgettünk, leveleztünk vele, imádkoztunk gyógyulásáért.

Csak a temetésen vált nyilvánvalóvá számunkra, mennyit mindent tett a magyarságért, még kényszerű külföldre távozása után is, és különösen – volt ciszterci diákként – a Szent Imre Gimnázium tanulójaért.

A középiskolát a Ciszterci Rend Budapesti Szent Imre Gimnáziumában végezte. Iskolájához – „Alma Materéhez” – mindig ragaszkodott, hazai, valamint külföldre szakadt osztály- és diáktársaival állandó kapcsolatban állt.

1956-ig jónevű, kiváló tehetségű

Dr. Susits Tamás (1926-2005)

ügyvéd és a Tabánban közismert személy volt. 1956-os forradalomban az *I. Kerületi Forradalmi Tanács* elnökévé választották. Ezért több éves börtönbüntetést kapott, majd szabadulása után Németországba távozott.

Az 1990. évi rendszerváltozás után, volt iskolája öregdiákjaiért és a fiatal gimnazistákért munkálkodott; több éven keresztül fiatal tanulók külföldi nyaralását szervezte, hogy szegényebbeknek is alkalmuk legyen a német nyelvet anyanyelvi környezetben gyakorolni. Ő maga is több diákot látott vendégül.

Soha nem kérkedett '56-os kiállításával, meghurcoltatásával, börtönbüntetésével. Jóvátételt, kárpótlást nem kért; tette, amit lelkiismerete diktált, segített, ahogy és ahol tudott.

Kedves Tamás bácsi! Köszönjük, hogy megismerhettünk, köszönjük, hogy barátságodba fogadtál minket! Nyugodj békében!

Tőkés Tünde

Lelkigyakorlat Sümegen Balázs atyával

Hat autóval indultunk március 4-én Sümegre, és bár a *Schola* némi tagjai majd egy órát késtek a megbeszélte találkozóról, később meg a nagy havazás intette óvatos vezetésre a sofőröket, röpké másfél órás késéssel meg is érkezünk Sümegre *Barsi Balázs* atyához.

A sümegi ferences rendház méltóságteljesen áll őrt a hegy tövében, a vár alatt, és mint aki már háromszáz év bölcsességét tudja, békésen tűrte, hogy a hó sapkát készítsen neki. Ezt látván mindannyian érezhettük azt, amire az atya külön is fel hívta a figyelmünket: a természet még tudja, hogyan kell ünnepelni.

Épp csak elfoglaltuk szobáinkat, és Balázs atya máris hívott minket, hogy közösen belekezdjünk a háromnapos kalandba. Úgy beszélt hozzánk, mint akinek meggyőződése van, aki gondolkodik, mint

aki nem hallgathat arról, amit látott és hallott. Mindannyiunkat lenyűgözött, mert nyíltan beszélt, de mégis magasságokba emelt, nem kerülte a kényes pontokat, és okfejtései teljeseek voltak. Az közeledő húsvét jegyében az ünnepet, Isten ünnepét állította a középpontba, melyet az ember a bűn által ront meg és tesz üressé. Szigorúan beszélt. A bűnről is úgy, ahogy kell. Az estére pedig teljes szilenciumot rendelt el.

Másnap reggeli imaórával és szentmisével kezdtük a napot. Ezek után két elmélkedés következett; szintén dinamikusak és lebilincselők voltak. A legfiatalabbak (felső tagozatosak) szerint is jól beszélt az atya, hozzájuk is szólt. Ezen a napon még három imaórán vettünk részt a szerzetes testvérekkel együtt. Volt lehetőség gyónni is.

Este az atya az előadások kap-

csán felmerült kérdésekre válaszolt. Nagyon felkészült és nagy tudású ember, ugyanakkor a türelem is jellemezi. A legkisebbek kérdéseit is komolyan vette és olyan kimerítő választ adott, hogy a felnőttek is alig győztek jegyzetelni. Mindenki igyekezett minél többet hazavinni Sümegről, a ferences rendházból, Balázs atyából és az imádásos együttlétekből, az ünnepből.

Vasárnap az ünnepélyes szentmisén természetesen részt vett a Schola is, és énekünkkel mi is hozzájárultunk a liturgiailag gazdag szertartáshoz. Majd búcsúztunk, hogy visszatérhessünk a hétköznapokba. Balázs atya szavai szerint az igazi ünnep a hamis ünneppel szemben visz minket, hajt a hétköznapokba, hogy ott is az áldást keressük és áldássá legyünk.

Szerdahelyi Miklós

... és megint jó hírek!!!

Előző híradásunkban komoly gondokról számoltunk be: eltűnt a gitáros kassza tartalma, minimálisra csökkent az együttes létszáma és felmerült, hogy a jövőben esetleg csak kéthetente lenne gitáros mise. Szerencsére ezek a problémák időközben megoldódtak, úgyhogy most **csupa jó hírrel** szolgálhatunk.

Első és legfontosabb: új tagokkal bővültünk, sőt új hangszerekkel is. Van tangóharmonikánk, dobunk, szintetizátorunk. A megfelelő összehatás kikísérletezése a közeljövő feladata lesz, ehhez kérjük a hívek megértő türelmét. (Igen, mi is tudjuk, mostanában néha kicsit furcsán hangszerezünk.) Mindez persze nem jelenti azt, hogy ne várnánk továbbra is „újoncokat”! Most első-sorban énekesekre lenne szükség. Az viszont eldőlt, hogy továbbra is heti rendszerességgel tudunk játszani a misén.

Anyagi gondjaink is megoldódtak: kb. „minimálbérenyi” adományt kaptunk, amit ezúton is nagyon köszönünk mindenkinek, aki segített! Így lehetőségünk lesz új

énekesfüzeteket készíteni, amire szerencsére nagy szükség van, hiszen egyre többen vagyunk. Diákat is szeretnénk csináltatni az új dalok szövegéről.

Hagyományainkhoz híven idén is megszerveztük nagybőjti áhítatunkat, Virágvasárnap este, a 6 órás szentmise után. Aznap kivételesen nem az 5, hanem a 6 órás volt a gitáros mise.

Nemsokára jubilálunk: **összel 15 éves lesz az együttes.** Ez alkalomból jubileumi koncertet tervezünk;

ennek időpontja és helyszíne később dől el, természetesen hirdetni fogjuk.

Szabó Orsolya

Szeretettel várunk mindenkit a
Plébániai Locsolóbálba
 2005. március 28-án,
 húsvét hétfőn este 19 órától

A talpalávalót a ZÜLLÉS együttes biztosítja. Fellép továbbá a PPB és a KAMRA Kórus! A teaházban a Last Minute Trio teremti meg a kellemes hangulatot.

Helyszín: a volt Hully-Gully diszko épülete.

Belépő: 1000 Ft és 1 tálca süti vagy 1 doboz üdítő
 Családoknak 3000 Ft és 1 tálca süti vagy 1 doboz üdítő

 A részletes program a KAMRA Kamarakórus honlapján tekinthető meg: <http://kamra.fw.hu>

Jegyek kaphatók a sekrestyében, a bevétel a templom céljait szolgálja.

Hívjuk és várjuk mindazokat, akik a szentmiséken velünk együtt szeretnének szolgálni énekükkel, hangszerükkel, „síppal, dobbal, nádi-hegedűvel” vagy akár a diák vetítésével.

Várunk az együttesünkbe! Gyertek! Egyre többen vagyunk, és egyre nagyobb szeretettel várunk!

* * *

Gitáros Együttesünk saját dala-
 it tartalmazó CD-je korlátozott
 számban még kapható a sekres-
 tyében 1.800,- Ft/db áron.

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

VIII. évfolyam, 3. szám 2005. húsvét, következő lapzárta: 2005. június 5.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós, Zsabokorszky Zsolt

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.